Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B REGULAMENTUL (UE) NR. 265/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 25 martie 2010

de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere

(JO L 85, 31.3.2010, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016	L 77	1	23.3.2016

▼B

REGULAMENTUL (UE) NR. 265/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 25 martie 2010

de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) literele (b) și (c) și articolul 79 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerile Comisiei Europene,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze cu privire la eliminarea progresivă a controalelor la frontierele lor comune ([2]) (Convenția Schengen) stabilește norme privind vizele de lungă ședere, care permit titularilor acestora să tranziteze teritoriile statelor membre. Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ([3]) stabilește condițiile de intrare a resortisanților țărilor terțe. Pentru a facilita libera circulație a resortisanților țărilor terțe, care dețin vize naționale de lungă ședere pe teritoriul statelor membre care pun în aplicare pe deplin *acquis*-ul Schengen (spațiul Schengen), ar trebui luate măsuri suplimentare.

(2) Statele membre ar trebui să înlocuiască vizele de lungă ședere cu permise de ședere, în timp util după intrarea pe teritoriul lor a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe baza unei vize de lungă ședere, pentru a le permite acestora să călătorească în alte state membre în timpul șederii lor sau să tranziteze teritoriile celorlalte state membre la întoarcerea în țara lor de origine. Cu toate acestea, din ce în ce mai mult statele membre, după intrarea pe teritoriul lor a resortisanților țărilor terțe, fie nu mai înlocuiesc vizele de lungă ședere cu permise de ședere, fie le înlocuiesc dar cu întârzieri considerabile. Această situație juridică și practică are consecințe negative importante asupra liberei circulații în spațiul Schengen a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală într-un stat membru, pe baza unei vize de lungă ședere.

(3) Pentru a rezolva problemele pe care le întâmpină resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală într-un stat membru pe baza unei vize de lungă ședere, prezentul regulament

([1]) Poziția Parlamentului European din 9 martie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 22 martie 2010.
([2]) JO L 239, 22.9.2000, p. 19.
([3]) JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

▼B

ar trebui să extindă principiul echivalenței între permisele de ședere și vizele de scurtă ședere eliberate de statele membre care pun integral în aplicare *acquis*-ul Schengen și în cazul vizelor de lungă ședere. Ca urmare, o viză de lungă ședere ar trebui să aibă aceleași efecte ca un permis de ședere în ceea ce privește libera circulație a titularului în spațiul Schengen.

(4) Un resortisant al unei țări terțe, titular al unei vize de lungă ședere eliberată de un stat membru, ar trebui, prin urmare, să poată călători în alte state membre timp de trei luni în orice perioadă de șase luni, în aceleași condiții ca și titularul unui permis de ședere. Prezentul regulament nu aduce atingere normelor privind condițiile de eliberare a vizelor de lungă ședere.

(5) În conformitate cu practicile actuale ale statelor membre, prezentul regulament instituie pentru statele membre obligația de elibera vize de lungă ședere după modelul uniform pentru vize stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului ([1]).

(6) Normele privind consultarea Sistemului de Informații Schengen și a celorlalte state membre în cazul unei alerte în momentul prelucrării unei cereri de permis de ședere ar trebui să se aplice și prelucrării cererilor de viză de lungă ședere. Libera circulație a titularului unei vize de lungă ședere în alte state membre nu ar trebui, prin urmare, să constituie un risc de securitate suplimentar pentru statele membre.

(7) Convenția Schengen și Regulamentul (CE) nr. 562/2006 ar trebui modificate în consecință.

(8) Prezentul regulament nu are ca scop descurajarea statelor membre de a elibera permise de ședere și nu ar trebui să aducă atingere obligației statelor membre de a elibera permise de ședere pentru anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe, astfel cum se prevede în alte instrumente ale Uniunii, în special Directiva 2005/71/CE ([2]), Directiva 2004/114/CE ([3]), Directiva 2004/38/CE ([4]), Directiva 2003/109/CE ([5]) și Directiva 2003/86/CE ([6]).

(9) În conformitate cu Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ([7]), resortisanților țărilor terțe care se află în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru și care sunt titulari ai unui permis de ședere valid, sau ai unei alte autorizații care le

([1]) JO L 164, 14.7.1995, p. 1.
([2]) Directiva 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică (JO L 289, 3.11.2005, p. 15).
([3]) Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condițiile de admisie a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat (JO L 375, 23.12.2004, p. 12).
([4]) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora (JO L 158, 30.4.2004, p. 77; versiune rectificată în JO L 229, 29.6.2004, p. 35).
([5]) Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).
([6]) Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO L 251, 3.10.2003, p. 12).
([7]) JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

▼B

oferă drept de ședere emisă de un alt stat membru cum ar fi o viză de lungă ședere, ar trebui să li se solicite să se deplaseze imediat pe teritoriul acelui alt stat membru.

(10) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume stabilirea normelor privind libera circulație în baza unei vize de lungă ședere, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere dimensiunea și efectele acțiunii respective, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

(11) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și este conform principiilor recunoscute, în special, de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Prezentul regulament ar trebui pus în aplicare în conformitate cu obligațiile statelor membre în ceea ce privește protecția internațională și principiul nereturnării.

(12) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen, în înțelesul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([1]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a acordului respectiv ([2]).

(13) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen, în înțelesul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen ([3]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ([4]).

(14) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen, în înțelesul Protocolului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen, care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/261/CE ([5]).

(15) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca

([1]) JO L 176, 10.7.1999, p. 36.
([2]) JO L 176, 10.7.1999, p. 31.
([3]) JO L 53, 27.2.2008, p. 52.
([4]) JO L 53, 27.2.2008, p. 1.
([5]) JO L 83, 26.3.2008, p. 3.

▼B

nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale. Deoarece prezentul regulament constituie o dezvoltare a *acquis*-ului Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de șase luni de la data la care Consiliul a decis cu privire la prezentul regulament, dacă îl va pune în aplicare în legislația sa națională.

(16) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen [1]; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(17) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen [2]. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(18) În ceea ce privește Cipru, prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe *acquis*-ul Schengen sau care se raportează la acesta, în înțelesul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003.

(19) Prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe *acquis*-ul Schengen sau care se raportează la acesta, în înțelesul articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Convenția Schengen se modifică după cum urmează:

1. Articolul 18 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18

(1) Vizele de ședere care depășesc trei luni («vize de lungă ședere») sunt vize naționale eliberate de unul dintre statele membre în conformitate cu legislația sa internă sau cu dreptul Uniunii. Aceste vize se eliberează după modelul uniform pentru vize, astfel cum este instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului (*), cu specificarea în antet a tipului de viză, prin litera «D». Acestea se completează în conformitate cu dispozițiile relevante din anexa VII la Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (**).

[1] JO L 131, 1.6.2000, p. 43.
[2] JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

▼B

(2) Perioada de validitate a vizelor de lungă ședere nu depășește un an. În cazul în care un stat membru permite unui străin să rămână pe teritoriul său mai mult de un an, viza de lungă ședere este înlocuită, înainte de expirarea perioadei sale de validitate, cu un permis de ședere.

(*) JO L 164, 14.7.1995, p. 1.
(**) JO L 243, 15.9.2009, p. 1.”.

2. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Străinii care dețin un permis de ședere valid eliberat de unul dintre statele membre pot circula liber, în temeiul acestui permis și al unui document de călătorie valabil, timp de maximum trei luni în orice perioadă de șase luni pe teritoriile celorlalte state membre, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c) și (e) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (*) și să nu se afle pe lista națională de alerte a statului membru în cauză.

(*) JO L 105, 13.4.2006, p. 1.”;

(b) după alineatul (2) se introduce următorul alineat:

„(2a) Dreptul la liberă circulație stabilit la alineatul (1) se aplică și străinilor care dețin o viză de lungă ședere valabilă, eliberată de unul dintre statele membre, astfel cum se prevede la articolul 18.”.

3. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care un stat membru intenționează să elibereze un permis de ședere, acesta efectuează în mod sistematic o căutare în Sistemul de Informații Schengen. În cazul în care un stat membru intenționează să elibereze un permis de ședere unui străin care face obiectul unei alerte emise în scopul de a i se refuza intrarea, acesta consultă mai întâi statul membru care a emis alerta și ține cont de interesele sale; permisul de ședere se eliberează numai pentru motive serioase, cu precădere pentru motive umanitare, sau ca urmare a unor angajamente internaționale.

În cazul eliberării unui permis de ședere, statul membru care a emis alerta o retrage, dar poate include numele străinului respectiv pe lista sa națională de alerte.”;

(b) după alineatul (1) se introduce următorul alineat:

„(1a) Înainte de emiterea unei alerte în scopul refuzării intrării în sensul articolului 96, statele membre verifică registrele naționale de vize de lungă ședere sau de permise de ședere eliberate.”;

▼B

(c) se adaugă următorul alineat:

„(3) Alineatele (1) și (2) se aplică și vizelor de lungă ședere.”

▼M1

—————

▼B

Articolul 3

Prezentul regulament nu aduce atingere obligației statelor membre de a elibera permise de ședere resortisanților țărilor terțe, astfel cum prevăd alte instrumente ale Uniunii.

Articolul 4

Comisia și statele membre îi informează pe deplin și cu acuratețe pe resortisanții în cauză ai țărilor terțe cu privire la prezentul regulament.

Articolul 5

Până la 5 aprilie 2012, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Raportul este însoțit, după caz, de o propunere în vederea modificării prezentului regulament.

Articolul 6

Prezentul regulament intră în vigoare la 5 aprilie 2010.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre, în conformitate cu tratatele.